

РЕШЕНИЕ

№ 18226

гр. София, 29.09.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.07.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Николай Ингилизов

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **3645** по описа за **2024** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на „СТОЛИЧЕН АВТОТРАНСПОРТ“ ЕАД, ЕИК[ЕИК], срещу РЕШЕНИЕ №725 от 12.02.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 116^{-ти} състав, по н.а.х. дело №16528 по описа за 2023г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон. Касаторът поддържа, че разпоредбата на чл.57, т.5 ЗАНН изисква посочване на мястото на нарушението като задължителен реквизит на Наказателното постановление (НП). Твърди, че описанието на мястото на нарушението е обстоятелство, което не може да се презумира и липсата му опорочава акта до степен, налагаща неговата отмяна. Оспорва извода на първостепенния съд, че в процесния случай не намират приложение разпоредбите на Закона за автомобилните превози (ЗавПр.), Наредбата за организация на работното време на лицата, които извършват транспортни дейности в автомобилния транспорт (Наредбата за организация на работното време) и Наредба №Н-3/2009г. за необходимите мерки за изпълнението и прилагането на Регламент (ЕС) №165/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 4 февруари 2014г. относно тахографите в автомобилния транспорт, за отмяна на

Регламент (ЕИО) №3821/85 на Съвета относно контролните уреди за регистриране на данните за движението при автомобилен транспорт и за изменение на Регламент (ЕО) № 561/2006 на Европейския парламент и на Съвета за хармонизиране на някои разпоредби от социалното законодателство, свързани с автомобилния транспорт и за необходимите мерки за изпълнението и прилагането на Регламент (ЕО) № 561/2006 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2006г. за хармонизиране на някои разпоредби от социалното законодателство, свързани с автомобилния транспорт, за изменение на Регламенти (ЕИО) № 3821/85 и (ЕО) № 2135/98 на Съвета и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 3820/85 на Съвета (Наредба №Н-3/2009г.). Смята, че изискванията за времето за управление, прекъсване и почивка при извършване на превоз на пътници с автобусите на касатора на територията на [населено място] се определят не от Кодекса на труда (КТ), а от ЗавПр. и Наредба №Н-3/2009г., съгласно разпоредбата на чл.78, ал.4 от закона. Изтъква, че правната уредба, уреждаща извършването на обществен превоз се явява специфична, специална спрямо общите разпоредби на КТ и по-специално на чл.153, ал.2. Прави искане да бъде отменено Решението на първостепенния съд и вместо него, по същество на спора, да бъде отменено и НП №22-2300412/26.10.2023г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – София. Претендира присъждане на разноски.

Ответникът – ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ – София (ДИТ), оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. С. С. поддържа, че обжалваното съдебно Решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за отмяна. Твърди, че съображенията, изложени в касационната жалба сами по себе си са верни, но те касаят правилността на приложената принудителна административна мярка, а в случая спорът е относим към нейното изпълнение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Евентуално прави възражение за прекомерност на заплатеното от касатора адвокатско възнаграждение и моли съда да присъди по-нисък размер на разноските в тази част.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СПП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП №22-2300412/26.10.2023г., на касатора „Столичен автотранспорт“ ЕАД, е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 (хиляда и петстотин) лева, на основание чл.415, ал.1 КТ, за това, че в качеството му на работодател не е изпълнил предписание под №3 по Протокол за извършена проверка, връчен на 17.02.2023г., изразяващо се в задължение да осигурява на работещите на длъжност „шофьор на автобус“ в поделение „Автобусен транспорт – 1 Земляне“ непрекъснатата седмична почивка, която не може да бъде по-малко от 36 часа при условията на сумарно изчисляване на работното време, съгласно разпоредбата на чл.153, ал.2 КТ. П. е с преустановителен характер и срокът за неговото изпълнение е започнал да тече от 18.02.2023г. При извършена последваща проверка в периода от 08.09.2023г. до 20.09.2023г. и след преглед на представен „работен дневник“ за месец юни 2023г., проверяващите служители на ДИТ установили, че работодателят е

осигурил на С. Г. Х., със служебен №688, работещ на длъжност „шофьор на автобус“ в поделение „Автобусен транспорт – 1 Земляне“ непрекъсната седмична почивка в размер на 31,40 часа за периода от 05.06.2023г. до 12.06.2023г. включително.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №22-2300412/26.10.2023г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), който е бил предявен на нарушителя. При съставяне на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП, ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът „Столичен автотранспорт“ ЕАД е извършил вмененото му нарушение на чл.415, ал.1 КТ, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Тези изводи се споделят изцяло от настоящия решаващ състав.

Пред касационната инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл.219, ал.1 АПК, поради което и на основание чл.220 АПК се приемат за доказани фактите, така, както са установени от СРС, 116^{-т} с-в.

По делото не се спори, че „Столичен автотранспорт“ ЕАД е работодател по смисъла на §1, т.1 от Допълнителни разпоредби (ДР) на КТ и като такъв участва в трудовите правоотношения, възникващи с наетите от него работници и служители. Съгласно разпоредбата на чл.153, ал.2 КТ при сумирано изчисляване на работното време непрекъснатата седмична почивка е не по-малко от 36 часа.

Според чл.404, ал.1 КТ за предотвратяване и преустановяване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях контролните органи на инспекцията по труда могат да прилагат принудителни административни мерки, като според т.1 дават задължителни предписания на работодателите, предприятията ползватели, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство, на законодателството, свързано с държавната служба, включително и на задълженията по социално-битовото обслужване на работниците и служителите и на задълженията за информиране и консултиране с работниците и служителите по този кодекс и по Закона за информиране и консултиране с работниците и служителите в многонационални предприятия, групи предприятия и европейски дружества, както и за отстраняване на недостатъците по осигуряването на здравословни и безопасни условия на труда.

Съгласно разпоредбата на чл.405 КТ принудителните административни мерки по ал.1 на предходния член могат да се обжалват по реда на Административнопроцесуалния кодекс. Неизпълнението на задължителното предписание по чл.404, ал.1 КТ, дадено от контролните органи, е скрепено с налагането на административно наказание по чл.415, ал.1 КТ - имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 10 000 лева.

Видно от данните по делото, в настоящия случай на „Столичен автотранспорт“ ЕАД, в качеството му на работодател, е било издадено задължително предписание със срок на изпълнение от 18.02.2023г., подлежащо на предварително изпълнение по силата на закона – чл.405, изр.2^{-по} КТ. По делото няма данни и не се твърди процесното

предписание да е било оспорено, съответно отменено с влязъл в сила съдебен акт. Към датата на извършване на нарушението – 12.06.2023г., „Столичен автотранспорт“ ЕАД не е осигурил непрекъсната седмична почивка на лицето С. Г. Х., със служебен №688, работещ на длъжност „шофьор на автобус“ в поделение „Автобусен транспорт – 1 Земляне“ не по-малко от 36 часа, т.е. безспорен е фактът на неизпълнение на процесното предписание.

Неоснователни са всички възражения относно незаконосъобразността на предписаното и неприложимостта на КТ при определяне на междуседмичната почивка. Както стана ясно и по-горе същото е индивидуален административен акт, който се обжалва самостоятелно и затова остава извън предмета на настоящото производство. По делото липсват доказателства за оспорването му в срок, поради което правото за това е преклудирано. Същото е влязло в сила и е станало задължително за изпълнение. Фактическият състав на нарушението, за което е наложено процесното наказание, включва като елемент единствено неизпълнение на вече дадено предписание.

Няма спор по факта, че касаторът, в качеството му на работодател, е нарушил императивната разпоредба на чл.415, ал.1 КТ и е осъществил нейния санкционен състав, която правилно е приложена от административно-наказващия орган с налагане на административно наказание в законоустановения минимален размер от 1500 (хиляда и петстотин) лева.

Неоснователно е и възражението, че е налице нарушение на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН, тъй като липсва посочване на мястото на нарушението. Действително, в НП не е отбелязано конкретно място на извършване на нарушението, но доколкото същото се изразява в бездействие, може да се направи обоснован извод, че извършването му е там, където се дължи действието, а именно – седалището на касатора.

По изложените доводи настоящият касационен състав приема, че първостепенният съд е постановил валидно, допустимо и правилно решение, в съответствие с материалния закон и без да е допуснато съществено нарушение на процесуалните норми, което да съставлява отменително основание.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 150 (сто и петдесет) лева, на основание чл.63д, ал.4 ЗАНН във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД София - град, III^{-ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №725 от 12.02.2024г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 116^{-ти} състав, по н.а.х. дело №16528 по описа за 2023г.

ОСЪЖДА „Столичен автотранспорт“ ЕАД, ЕИК[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ – София, с адрес: [населено място], [улица], сумата 150 (сто и петдесет) лева – разноски по к.а.х. дело №3645/2024г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

2.

ЧЛЕНОВЕ:

1.